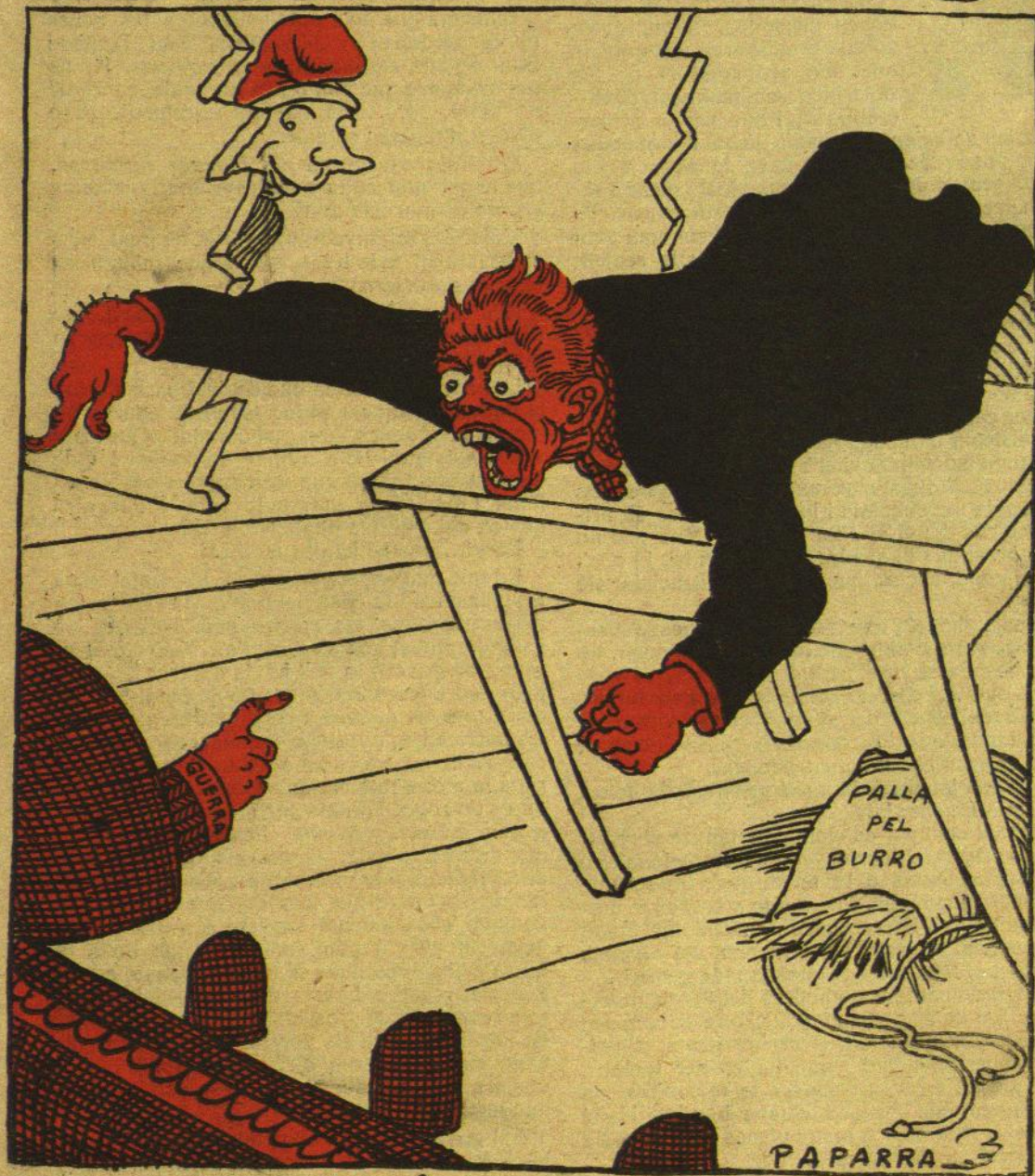

L'HEREU

L'orador (fent un latiguillo).—Hemos de levantar un monumento a Ferrer frente al Palácio de Justicia! L'Hereu.—Estàn belgues!

CONFERÈNCIES SETMANAL

Els *jóvenes bárbaros*, són una gloria barcelonina. Ningú pot vantrar-se, com ells, de tenir concepcions tan genials i tan bones pensades. Mireu que'n són d'espavilats aquests noiets que són propagadors de les doctrines eminentment democràtiques, i que per a propagar-les se valen de medis lícits i inofensius que posen de relleu la seva innocència i la seva gran noblesa. Són uns xicots que no tenen preu. Abans, la veritat, sentíem per ells una gran aversió i els consideràvem com gent inculta i selvatge, però avui davant la realitat dels fets, declarem sincerament que les nostres apreciacions eren equivocades.

No puc comprendre com és possible que sapiguin tantes coses, sense haver anat mai a estudi. Si arriben a estudiar, Espanya hauria tingut els filòsops més grans del món. Sense haver estudiat mai filosofia, han sapigut crear un sistema filosòfic, que modificarà totes les costums socials i evitarà totes les injustícies humanes. Aquest sistema se basa sobre dos principis fonamentals i indestructibles. El primer d'ells és: «Nega tot lo que la teva raó no compregui.» i'l segon: «Destruïx tot lo que't fassi nosa, encara que lo que destrueixis sia bo.»

La llàstima és que són un xic massa veements, perquè si lo que diuen i propaguen, ho diguessin amb més serenitat i calma, el món seria seu. La darrera pensada que han tingut, és d'aquelles que per si soles immortalitzen els individus que les concibeixen. Oh! senyor, que és gran l'home quan pensa!...

I quina intel·ligència més privilegiada tenen aquests *jóvenes*!...

Si així com per casualitat pertanyen al regne animal racional, pertanyessin a l'irracional, no hi haurien lleons a la terra que's poguessin comparar amb ells. Mireu que aixecar un monument an en Ferrer enfront mateix del Palau de Justícia, no més se'ls hi acut als *jóvenes bárbaros*. Però quina pensada més genial!...

Segurament fins les pedres del Palau, avergonyides de sostenir un edifici on s'hi cometien tantes injustícies, tantes arbitriarietats, s'haurien esberlat, caient esmicolades per terra!... Oh! gran Ferrer, bé mereix la teva obra, un monument que perpetui la teva bondat, i'l bé que vas escampar a mans plenes per aquesta trista vall de llàgrimes!...

Segurament els primers que contribuïren a sufragar els gastos del teu monument, seria aquella digna família de Sabadell, a qui vares

pendre un fill pera cenyir-li al front la corona del martiri i de la gloria.

Obreu, molt santament, nobles lerrouxistes, en rehabilitar un home que va passar per aquesta terra com una tempestat devastadora...

El responsable de la seva mort, vosaltres ho heu dit, és el *clero*. Ah! que'n son de dolents aquets homes ensotànats i sense pèl a la cara. La enveja maleida, es la que obligà a l'Església a decretar la seva mort.

Com que l'Església no ha tingut mai cap home eminent, ni ha tingut grans filòsops, li feia nosa la figura d'en Ferrer.

Llàstima que no's publiquin totes les seves obres, perquè si's publicuessin, Sant Tomàs i Sant Agustí, resultarien uns pigmeos. Hi ha qui assegura que mai a la seva vida escrigué un llibre, ni hauria sapigut escriure'l, però aixó son males volenses.

Quan ho asseguruen els *jóvenes bárbaros*, que tenen una cultura extraordinària, s'ha de creure com article de fe.

Vaja, desenganyem-nos, no hi ha gent més saberuda ni més bona, que'ls que militen en el gran partit lerrouxista.

Hem de confessar, també, mal ens pesi, que després de la setmana tràgica, se cometeren grans atropells i moltes injustícies.

Les bones ànimes que destruïren amb tota la bona fé d'aquest món, temples, altars, no mereixien càstics tan inhumans. Que per ventura és un delicta cremar un temple? Que us penseu tal volta que són homes els capellans, i que tenen dret a la vida, i que s'en senten del mal que pugueu fells-hi?

I ara!... que us heu pensat!...

Lo que deu respectarse són les fraternitats republicanes i la casa del poble. Tot lo demés pertany a *todos los ciudadanos*, i el que no estigui content que s'en vagi a... *freir espàrragos*... El govern lo que havia d'haver fet, després dels successos edificants de Juliol, es cridar a tots els *valents* que dispararen darrera les barricades, a tots els que recorren els carrers de nostra ciutat amb la feia incendiària a la mà; a tots els que diuen que la propietat és un roba, i guiats per la cobdícia, penetraren en els convents emportant-s'en tot lo que més els plavia; a tots els que amb una arma tallanta a la mà esquinsaren les vestidures de les verges; a tots els que profanaren imatges i ornaments sagrats i s'atreïren a llevar la vida a gent indefensa que no'ls hi havia causat cap dany ni fet cap ofensa, a tots aquests, repetim, hauria d'haver cridat, i amb tota reverència dir-los-hi: Estem molt agraiats de vosaltres; amb els vostres actes heu posat molt amunt el nom d'Espanya! Per a que'ls vostres fets quedin perpetuats, us donarem una medalla d'or i un diploma.

Si'l govern hagués obrat així, el poble republicà hauria restat agrait, i, avui no clamaria venjança, ja és massa vell, castigar els delinqüents. Avui segons el codic penal republicà, matar a un *reaccionari* no és un delicta. Per a

alguna cosa progressen els pobles. Castigar un criminal és una *provocación*.

Si teniu la desgràcia de sofrir les brutalitats de la nostra gent avençada, no us queixeu, ni demaneu que les lleis els castiguin, que dirien que adopteu procediments *inquisitorials*.

Mes vigileu que no triomfin, perquè si arribessin a governar no hi haurien prous presons

a Espanya per a tancar-hi els que tenim l'honor de no pensar com ells.

Doncs, així, què és la llibertat?

Llibertat, segons el diccionari radical, significa fer lo que ells vulguin, i no deixar fer res als altres.

CIVERETTA.

De cop i volta

Les Corts estan tancades:
ja's pot flairar sens por;
que ja de certs projectes
no sentirem fetor.

Ja sé que haurà quedat
de la Llegislatura:
Un «se continuará
cuando la reapertura...»

—Es nostre Parlament
(em deien) perquè ho negues?
una, ni més ni menys,
novela per entregues.

Si fós una novela
que un jorn s'acabés, rai...
El mal és que és una obra
que no s'acaba mai.

Si fós dels Diputats
Clodoaldos i Quíñones
sols producció teatral
el *Diario de Sesiones*,

encar que un hom llegís
quelcom que'ns esborrona,
voldríem enterà'ns
sols per passar l'estona.

Prò, l'*Diario de Sesiones*
es—si's llegeix com cal—
*La Historia de la Vida
Moderna Nacional*.

No més ens aconsola
(tant llarga *Historia* que és)
que si la llegim tota,
no'ns morirem mai més!

Sent de primera l'Esquadra
primera—que és una sort—,
segons l'amo d'un llanxa
que ha atravesat molt...el Port,

no fín l'Esquadra segona
que dominaria ls mare
per lo de que mai resulten
bones les segones parts.

En canvi, faràn un barco
explorador, molt bonic,
per a explorar... les muscleres
dels molls de sota Montjuic.

Ja's diu: tot és començar
persi'ns moguessin bronquines:
ja tenim de moment la
flota de les *golondrines*;

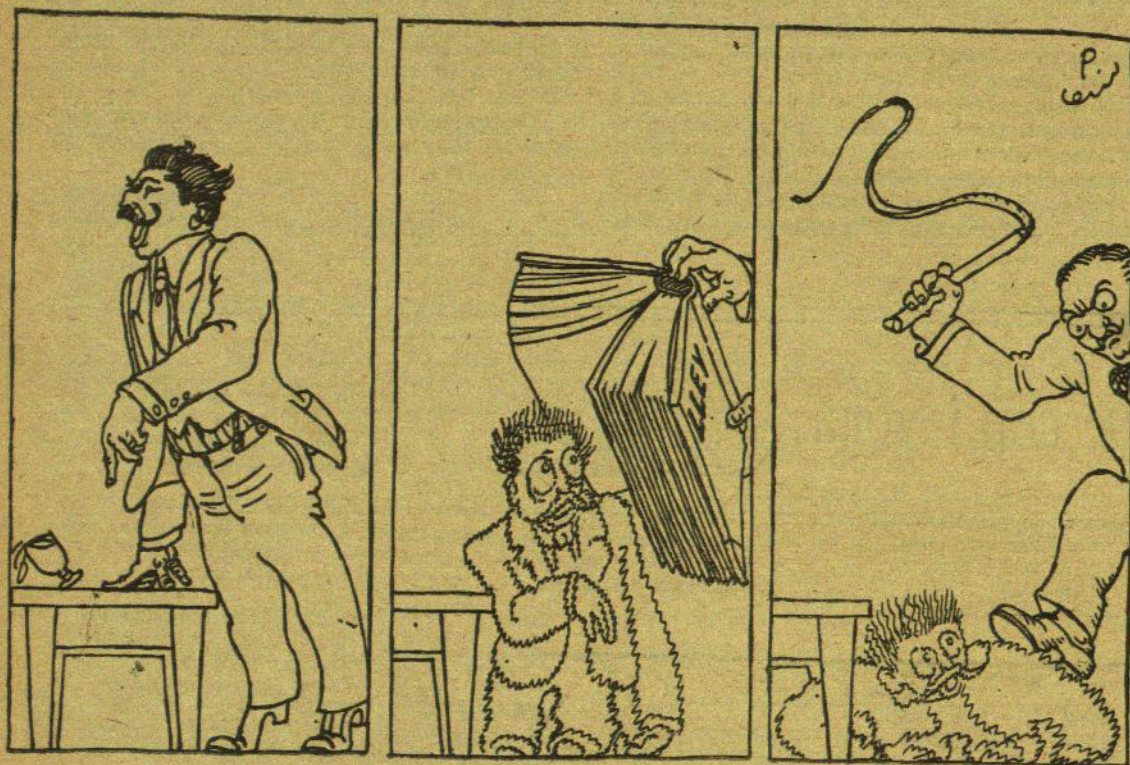
amb l'ajuda dels canóns
de davant de l'*Astillero*,
ja podem di a l'enemic:
—Al *Rompe-Olas* l'espero!

(Així m'ho ha dit en veu baixa
fent servei, amb l'arma a coll,
un moço dels de... l'Esquadra
de Moços que estan al moll).

PEPET DEL CARRIL.

L'HEREU.—Aquest és l'advocat dels chauffeurs?... Ah, vetaquí perquè porta el nen a coll, perquè no l'atropellin els automòbils.

EL PROJECTE DE MONUMENT AN EN FERRER

(Sainet radical en tres actes).

Un carrer trist

Entreu-hi per la Rambla i vos trobareu amb que, a pocs metres d'aquesta, ja fa una giragonça com si volgués amb un gest ràpid, amagar als passants de la espaiosa vía la seva estretor i la seva immundícia.

El vell carrer romà aixís en el misteri, dissimulant fins la seva entrada amb un arc senzill que ara han engalanat amb un reclam que parla de una *Relojería del Obrero* i que és rematat per un rellotge monumental.

Jo no sé perquè aquell rellotge, en aquell lloc i a la entrada d'aquell carrer em sembla una provocació. Perquè allí dins, en les cases del carrer fosc i humit, hi viu tota la gent que voldria veure passar el temps depressa, com una ombra. Perquè allí hi viuen els que pateixen fam i fret; els qui a la nit, si dormen, dormen a terra; els qui, com les olives, esperen la fosca en una quietut atterradora per a sortir de sos caus, els immigrants de totes les regions d'Espanya que no puguent viure en el seu terrer venen a morir en el nostre. Allí s'hi troven les dones impúdiques qui porten cicatrius al rostre i històries tristes al cor i tota aquesta colla d'éssers que no veieu en lloc, fóra d'allí, i que dirieu que han nascut de la mateixa brutícia sense que ni'l vicí hi hagi intervingut; tota aquesta colla d'éssers que són la més tràgica expressió de l'hampa en totes les grans ciutats.

Totes les cases són ronegues i fosques. Les entrades són corredors llargs sense llum de cap mena. Al fons, la confosa claror d'un cel-obert deixa veure per una finestra enreixada unes cordes grei-

xoses que sostenen la pesantor d'una galleda que deu xipollejar en l'aigua d'un pou, bruta de tota mena de brutícies. Pels balcons i finestres s'aixuguen, esperant un sol que mai hi arriba, una munió infinita de draps d'un blanc dubtós. No hi han flors ni ocells en aquest carrer. Es coneix que'ls veïns no tenen temps per aquestes coses. Però tant se val! Perquè en aquella tristor, sense sol, ni aire ni alegria, potser tampoc hi viurien i si hi visquessin, els aucells no cantarien i les flors no llençarien perfum i per tenir aucells que no cantin i flors que no perfumin, val més no criar-ne.

En les tendes hi venen fruites passades i peix estantís i de tant en tant s'en troba una que exhala una fetor innoble d'oli cuit. A n'aquesta hi venen xurros i bunyols. Aquests, en un gran gibrell dance una dansa reposada i una cobla d'infants que no sabeu d'ont han sortit, s'hi encanta i riu.

De tabernes també n'hi ha. I que hi son abundoses. Hi venen menjars vermells de pebre que dins d'aparadors pintats de vert i col·locats damunt de taules rodones de marbre fan *el reclame* a la porta de l'establiment.

Hi han moltes botigues que exhalen una forta olor de canfora. A n'aquestes hi venen roba vella i calçat també vell; tot endreçat i recompost com si volgués semblar nou. Dirieu que són petits magatzems de sastre de teatre. En una de aquestes botigues hi he vist penjades com un *ex-voto*, dugues croces pintades de nou. Qui sab? Potser van ésser d'algú que va morir i are esperen algún altre coix pobre que'ls hi posi preu!

Entre aquestes tendes tràgiques on la misèria i el dolor hi han anat deixant les darreres engrunes; entre aquests magatzams de runa endreçada hi he

víst un forn de pà, net i curiós, amb les parets de rajola de Valencia blanca; amb un taulell de marbre, amb unes balances aurífiques gronxant-se suaument. Darrera 'l taulell els pans rossejaven i a l'altra banda de la botiga una estiva de sacs blanquinosos arribava fins al sostre...

No sé perque, aquesta botiga neta i endreçada com una menestrala curosa m'ha fet tristesa.

Penso que s'hi deu trobar sola i avorrida en mig d'aquella tristor i que'l seu amo s'establí en aquell carrer per equivocació i que ara n'està arrepentit.

Al fons d'un cafetí baix de sostre, canten i ballen flamenc.

Des del carrer es veu el taulat. Homes i dones asseguts piquen de mans. El guitarrista esgarra-pa en el seu instrument i brolien unes notes tristes i armonioses. Sembla talment que l'instrument es planyi de la esgarrapada. Una noia jove plena de gasses i flors dança i s'etorç com una serp.

En les seves mans les castanyoles s'agiten furiosament. Es forma una polsaguera insana que arriba fins al carrer.

Són la set de la tarda. Un baf d'impuresa ompla'l carrer, quina silueta dibuixa en la altura el cel rogent.

D'una *Casa de Comida* en surt un baf de menjar que entonteix els sentits. Després una colla d'homes de totes edats ompla 'l carrer.

Porten barrets d'ales amples, grans tapaboques i matalassos al coll. Deuen ésser de Murcia o de Valencia. Segurament han arribat aquest matí en un barco i ha passat la nit a darrera coberta embolicats en aquells matalassos bruts i esprimatxats. Encara fan olor de quitrà.

Damunt d'una entrada ont una llum breu oscila hi hà un rètol que diu: *Camas a 2 reales*. Hi entren d'un a un. Bon repós tingueu! Després d'haver dormit una nit damunt de la coberta d'un barco trobareu el llit amorós.

No sé perque no'm puc treure del cap la idea de que demà a mitja tarda embarcaràn com a emigrants per a l'Argentina...

Passa una hetaira, grossa, balancejant el seu cos deformat pel vici... En el seu rostre escandalosament pintat s'hi amaga un somriure agre-dolç... Un mariner, jove i robust, qui fuma calmosament la seva pipa, al passar pel seu costat, li llença una glopada de fum al rostre...

Ella's gira ràpidament, mormola un renec i es pert en la foscor d'una escala estreta. El mariner jove i robust riu tot sol celebrant el seu acudit...

Un piano de maneta toca esbojarradament i un ball indecent s'organitza...

La nit va entrant, en lloc de dormir-se les remors es fan més violentes. De totes bandes arriba nova gent! L'atmosfera devé pesada i penso tot d'una en les muntanyes i en l'aire sanitos dels boscos i corrent com un boig desfaig el camí fet pel carrer trist i cerco la Rambla i quan hi soc pujo a l'etzar en el primer tramvia que passa... i no'n devallo fins que soc a l'Avinguda del Tibidabo on casualment m'ha portat...

I un cop allí... quin repós! quina quietut! quina serenitat en la altura...

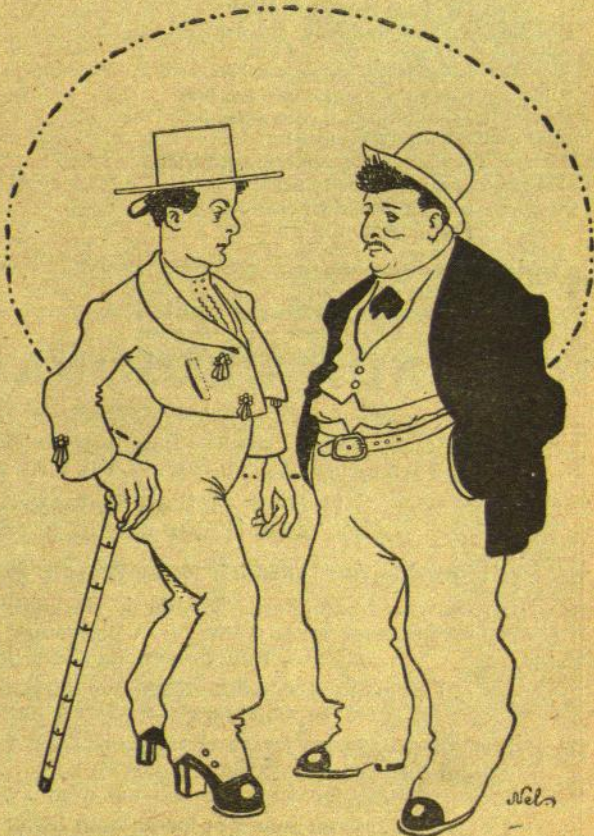
SEGI FRET.

* * *

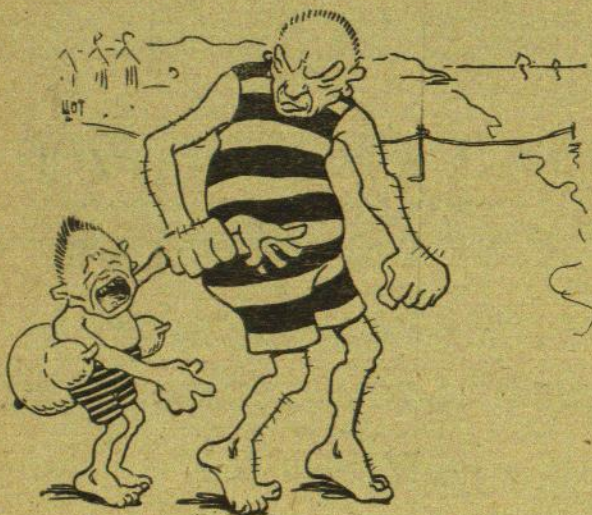

Estival

Jo vos puc assegurar, lectors estimats que ara amb el termometro alt la inspiració es troba baixa però no hi ha més remei, el director mai me calla de que li tinc qu'entregar demà, els *rims de la setmana*, però el cert és que no sé sobre quin tema esplaiar-me, perque amb aquesta calor hi ha de notícies tal falta que no hi ha tema adequat per a escriure ni dos ratlles. Com ja s'han tancat les Corts els diputats son a casa i la política està en un estat tal de calma que fins en Soriano i tot no diu cap estracanada

—Domingo cogieron a tres toreros.
—I qué, els van dú a la presó?

—Està bé. Banya't tu sol; però si t'ofegues, 't mato.

per a poguer-la glosar
tot fent la mitja-rialla.
Veig que allò d'aquella llei
qu'are volien votar-ne
per poguer-nos enviar
tota aquella culivada
de secretaris... flamants
d'ajuntaments, s'ha estancada
i que per manca de temps
per are ha quedat enlaire
amençant un bon jorn
demunt nosaltres a caure
com si penjant d'un clau fals
estés brandant com a llàntia.

De política local
tampoc hi ha res que s-ho valga.
si no és aquella sessió
que va presidir l'alcalde
l'alcalde de nou encuny,

que Boladeres se llama,
en que li feren retret
d'uns comptes de l'any... quaranta,
fent lo que aquell ditxo diu:
comptes vells, noves baralles.
Els qui estàn més a plaer
baix la influencia agradable
de la frescor que sol dar
una galletada d'aigua
són els joves radicals
que cremant com foguerada
per a el màrtir de l'any nou
un monument demanaven
que s'aixequés a en Ferrer,
però va vení una carta
de l'Alejandro Lerroux
igual que fós una mànega
i els hi va apagà els ardors
deixant-los fets com el marbre.

Ja veieu si hi ha poc que dir;
la cullita es prou migrada,
mes si en el polític camp
res se pot espigolar-ne,
en canvi de Jocs Florals
n'hi han anunciats a Manta
i s'en faràn a Lloret,
se n'han de fer dos a Gracia
n'hi haurà també a Sant Feliu,
n'hi hauràn a la barriada
de Sant Gervasi i molts més,
a Camprosa i a Bellcaire,
i en la forma que are van
n'hi haurà uns a cada casa,
com si nasquessen arreu
per generació espontània.
Lo que crec que no hi haurà
seràn obres de cap d'ala,
puix malgrat de tantes flors
i de tants premis en plata
en lloc de ser un jardí
les composicions premiades,
més que no un ramell de flors
per nostra llengua estimada
lo que seràn de segur,
una xàbega de palla.

CABALER.

Diumenge, 19 de juliol

DIADA REGIONALISTA A OLOT

A dos quarts d'onze, GRAN MITING, en el qual parlaràn els senyors Cambó, Rahola, Ventosa, Agulló i Masó; després del miting, APAT MONSTRE a l'aire lliure a les Fonts de Sant Roc. -- A la tarde SARDANES i PARTIT DE FUTBOL

Al local de la Lliga Regionalista s'admeten inscripcions
per a l'àpat que deuràn fer-se abans del divendres.

Itinerari per assistir a la Diada Regionalista des de Barcelona:

Dissapte, 18 de juliol: Sortida de Barcelona amb el tren exprés de Sant Joan de les Abadeses, a les 17'15. -- Diumenge, 19 de juliol: Sortida de Barcelona amb el tren correu de Sant Joan, a les sis del matí.

A l'arribada d'ambdós trens a l'estació de Sant Joan de les Abadeses, els expedicionaris trobaràn automòbils per anar a Olot.

La tornada podrà fer-se el mateix día, per Girona, amb el tren que surt d'aquella ciutat a les 19'11 i arriba a la nostra a les 23 o bé l'endemà amb l'exprés que surt de Sant Joan a les sis del matí i arriba a Barcelona a les 9'21.

El viatge per Sant Joan pot fer-se amb bitllet d'anada i tornada a preus reduïts

Bastopades

Hem llegit en un diari que ha sigut destinat a Gijón en comissió de servei l'agent de policia senyor Urto.

Si dintre la policia hi ha tal senyó, ens expliquem com no s'han trovat encare els lladres de can Cabré.

L'Alcalde ha dictat un bàndol sobre la desinfecció i esterilització de la roba usada, amb el fi de que'ls robavellaires al vendre prendes que ja han servit no ajudin a la propagació dels microbis causants d'enfermetats malignes.

Com a mida higiènica no podem més que aplaudir-la i voldríem que la estremés amb tot rigor, però... un consell, senyor Boladeras.

Comenci a la Casa Gran perquè allí dins sens disputa, son molts els que solen dur sempre la camisa bruta.

Una societat anònima de Madrid «La Humanitaria» sol·licitava permís per a la construcció de una nova plaça de toros amb cabuda per a deu mil persones.

La Diputació Provincial de allà s'hi oposava.

I vé'l ministre de la Governació i dicta una Reial Ordre accedint a la pretensió de aquesta «Humanitaria» que tant honor fa al seu nom.

La plaça nova doncs es farà.

I el senyor Sanchez Guerra es podrà alabar de haver contribuït a la regeneració de Espanya.

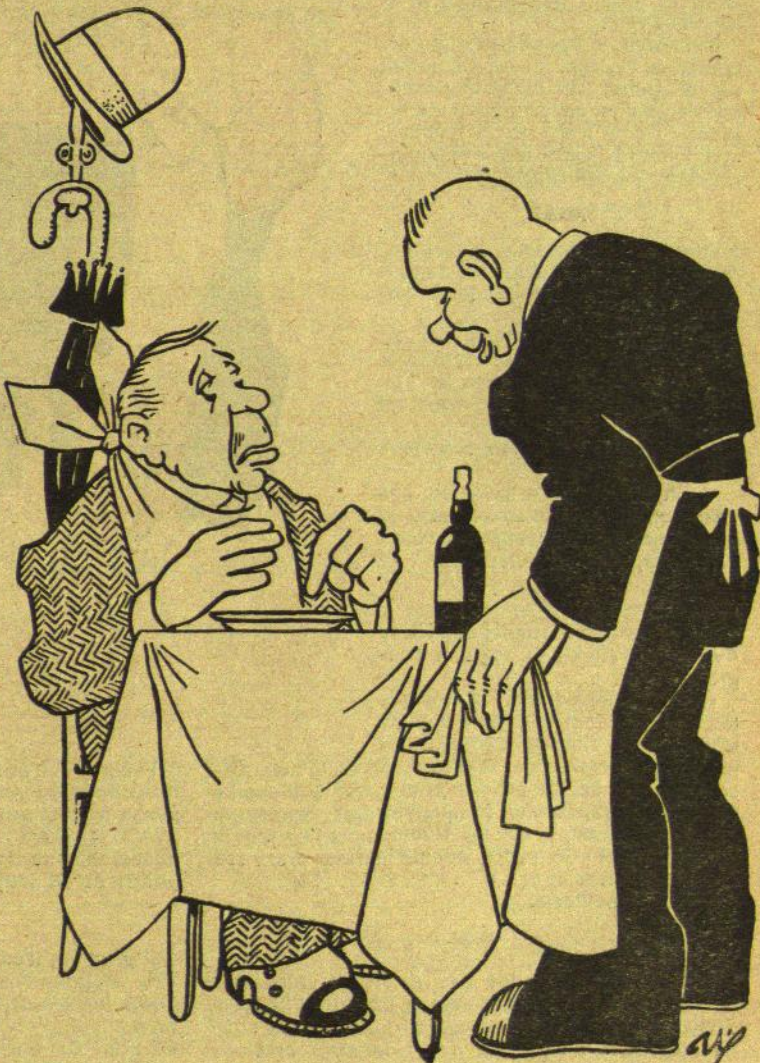
Unes noies que treballen en una fàbrica de cartró denunciaren al jutjat a un policia per haver-los-hi faltat greument al respecte en la seva honestat.

Esperem conèixer la resolució del senyor Governador.

L'altre dia els diaris repartiren com a encaix una nova tarifa de preus de caixes de mort i d'enterraments, de resultes de la municipalització dels serveis fúnebres, en el sentit d'abaratir-lo, de tal manera que d'aquí endavant serà un gust morir-se.

Are lo que no sabem es, de que si *La Vanguardia* en les esqueles de morts hi farà també rebaixa.

—Sento molt no haver vingut a dinar quinze dies abans.

—Per què?

—Perque allavores m'haguera menjat fresc aquest llus.

La Cuca-fera és dels regidors més originals que tenim. Te més condicions per figurar en un museu de rareses, que per exercir el càrrec de regidor.

Diuenge passat, en delegació de l'alcalde, assistí al repartiment de premis als alumnes que assisteixen a la «Alliance Française», que tingué lloc al teatre Novetats. Per a que'l públic s'adonés que era regidor, s'atreu a ostentar la banda, que pot únicament usar-se quan l'Ajuntament assisteix en corporació. També diuen que se la posà, per a que'ls francesos creguessin que té la Llegió d'Honor, tota vegada que aquesta condecoració té una gran similitut amb la banda que porten els nostres regidors.

Pobre Cuca-fera, i quina llàstima feia assegut a la taula presidencial! Com que és tan petit i a sobre la taula hi havien llibres, amb prou feines se veia.

Nosaltres, si haguéssim sigut del consell de França, també li hauríem dat un llibre. Un llibre que expliqués en quins casos poden els regidors vestir frac i portar banda, i així l'vanitós Cuca-fera s'estalviaria de fer papers ridículs.

Els joves bárbaros, que prengueren l'acord d'aixecar un monument an en Ferrer, han fet un paper ben lluit.

En Lerroux, que podrà ser un farsant, però que no és tonto, s'oposà a que'ls seus súbdits de l'Ajuntament s'ocupessin de semblant assumpte.

Els anarquistes estan furiosos contra en Lerroux.

Vigili, senyor Lerroux, vigili, que vostè que ha fet d'anarquista, ja sab que aquests no poden veure els burgesos, ni'ls propietaris.

El nostre corresponsal de Melilla ens ha enviat el següent telegrama:

«S'ha descobert que'l pastor que tirà una pedra al senyor comte de Romanones, anava disfregat de moro, i és, segons s'assegura, el fill de la masovera de la dida de dit senyor comte. Se sab també que llogà 'l trajo a una companyia que representa «El pollo Tejada», i que en Romanones l'ha renyat perquè al tirar la pedra apuntà massa dret i si's descuida li lleva el nas.»

Sense comentaris.

El senyor Governador deu estar tot cofoi de la missió que li confià'l senyor ministre. Segurament al comunicar al fenomen «Joselito» que'l govern de S. M. s'interessava per la seva preciosa salut, li deuria tremolar la veu, i'l cor li faria fortament tric-tac lo mateix que un rellotge de paret.

Però mireu que'n tenen d'admiradors els toreros!...

CULTURA POPULAR.

—Carat! quines cançons més indecentes.

—Aquest home en lloc d'ésser cego, valdria més que fos mut.

Per a evitar que algún desvergonyit s'atreveixi a ridiculitzar a l'admirada gent de coleta, el govern pensa fer una nova llei de jurisdiccions, declarant a tots els diestros indiscutibles. S'assegura que aquesta llei serà redactada per un senador, que bé podria ser el senyor Junoy.

A propòsit d'en «Joselito». Segons ens comunica un amic, un *hijo del noble pueblo de Madrid*, entusiasmada per la seva faena, d'una revolada se treu el barret i com si fos un pom de flors, el tira als peus del maestro. Aquest el recull agraiat, l'espolsa, se l'acosta als llavis, l'ompla de pefons, i'l retorna al generós donant.

L'admirador del Gallito l'agafa amb unes pinces

per a no profanar-lo, i un senyor que seia al seu costat li compra el barret per cinquanta duros. Oh! generositat humana!...

Si ho arribo a sapiguer assisteixo a la *corrida*, i tiro als peus d'en «Joselito», un barret atrofinat que ting a casa, que'm serveix per a fer volar els coloms.

El diputat provincial *catastròfic*, el mai prou alabat i *eminent* sociòleg, Valentí i Camp, se lamentava de que no s'ha pública l'entrada a la Biblioteca Catalana de l'Institut d'Estudis Catalans.

Es ben original el senyor Valentí i Camp!... Però per què voldrà que s'ha pública l'entrada, si amb prou feines té mitja dotzena de correligionaris que sàpiguen llegir?

Si en comptes de prestar llibres, donguessin cigalons, encara's comprendria.

Diuenge prop passat vàrem assistir a la reunió convocada per als aimants del desdixat Teatre Català.

Es digne de lloanca l'aspiració dels iniciadors.

Sino que llurs nobilíssims i patriòtics anhels potser han fet tart.

Perque l'enfonzada del Teatre Català no és deguda— a nostre entendre— a la manca d'obres bones i sanes, precisament; sino a la invasió de produccions immorals que infesten els escenaris explotant la degeneració de costums, ja fa temps, amb el *vaudeville*.

Fixeu-se en que'l Teatre Català, qual decaïment circumstancial podria tenir remei, avui, embrutit amb la mercaderia francesa importada pels negociants del *xisto pornogràfic*, està ben mort moralment.

El mercantilisme se n'ha apoderat; però'l mercantilisme il·lícit; perquè totes ses produccions son de contrabando.

La Comissió abolicionista de la *Fiesta Nacional* (!!) tracta de celebrar un Congrés internacional anti-taurí en l'època de l'Exposició de 1917.

Sembla que dita Comissió compti amb l'apoi de la Societat «protectora d'Animals».

Estem tant desenganyats en qüestió de banyes que dubtem de l'èxit que puguin tenir les conclusions que s'adoptin en tan lloable Congrés.

Perquè cada vegada que llegim un acort prés per la Comissió abolicionista, al diuenge següent funcionen dues places.

D'ensà qu'En Noel publica *El Flamenco* va inaugurar-se la tercera plaça.

Ja veureu com aquest Congrés projectat serà la causa de veure la plaça número 4.

Rés de Congressos, ni propagandes per a combatre la diversió sagnanta.

Al contrari, no parlar-ne gens; no ocupar-se'n mai...

Potser així se'n donarien vergonya d'anar-hi's que'n tinguessin.

Per fi hem arribat a sapiguer les causes que privaren al senyor Governador, a anar a rebre al gloriosíssim «Orfeo Català».

Segons ens han dit estava provant-se una levita que s'ha fet fer, per anar a visitar, en nom del Govern, a tots els il·lustres toreros qu'hagin tingut la desgracia de *derramar* la seva preciosa sang per a donar gust a la *afición*.

—Ves quines gangues amb aquest bordegàs. Se m'ha empassat dues pessetes que prou falta'm faràn...
—Males aguanyades! i que eren de calderilla?

El joc torna a estar a l'orde del d'a. Als billars de Novetats, cada dia uns quants joves incautes, hi deixen tots els diners que porten a sobre.

Pels carrers se canten *couplets*, que fins els guardies de seguretat, se ruborisen de sentir-los cantar. Cada dia's publiquen més revistes pornogràfiques i s'editen més llibres embrutidors i sensuais.

Doncs, el Governador, que fa? pensaràn vostès Per què permet que existeixi tanta desmoralisació? Molt senzill, perquè els governadors de Barcelona no més se preocupen de fer... *sacrificis* pel partit.

Diumenge passat se registraren dues morts en les *plazas* de Madrid. Els sabaters donaren una *becerrada* i eren els mestres d'obra prima qui devien despatxar les bestioles, però al anar un pica-soles a matar el seu badell, tingué *canguelo* i va retirar-se, pensant que no deu ésser lo mateix tallar la sola adobada, que viventa sobre la còrpora del animal, per lo que'l «Regaterín», que actuava de director, prengué l'estoc i feu sa feina amb tant mala sort per a un del públic, que rebotent l'espasa enlaira gracies als moviments del badall ferit, anà a clavar-se-li al pit del pobre minyó qui morí instantàniament.

En altra *plaza*, un dels braus agafà al noviller Freg, voltejant-lo i tornant-lo a voltejar, i ferint-lo tan greument que morí també al cap de poca estona d'ésser a la enfermeria. Al conèixer-se la nova de la defunció, el President ordenà la suspensió de la *corrida*, lo que li valgué una protesta d'una part del públic.

¡Que bé va estar el poeta castellà quan escrigué aquells dos versos:

*Truéquese en risa mi dolor profundo;
que haya un cadáver más, que importa al mundo!*

La *afición* vol sensacions, vol crits, vol sang; no hi fa res que siga de bestia o de persona. ¡sang... i fora!

El notable artista en Mateu Balasch, té exposades a cànn Parés una sèrie de pintures al oli, que posen de relleu el seu gran temperament d'artista.

En Balasch és un pintor que'n sab un niu, i té una personalitat molt complexa.

Lo mateix us pinta un paissatge poètic, que una platja assolejada, que una nota de color i que un quadre de natura morta.

Exposa uns jardins que'ls ulls se delecten contemplant-los.

Amplés caminals, vorejats d'arbres d'altívol brancall i soca corpulenta. Fulles abrusades pel sol que's desprenen de les branques i cauën per terra com il·lusions mortes... Bancs que esperen parelles amoroses, que parlin d'amor sota un cel intensament blau...

Al costat d'aquests jardins hi exposa retrats, marines i bodegons. Per a en Balasch, no hi han obstacles; tot lo que trova interessant saben reproduir-lo destrament els

seus pinzells... I és que en Balasch és un veritable artista, i en totes les coses, per vulgars que sien, hi sab endevinar-hi la molta o poca bellesa que contenen.

Presideix l'exposició un quadre de grans dimensions, que està molt ben observat.

Al fons s'hi veu la façana del gran Casino Montecarlo, que és molt justa de color i molt ferma de dibuix. A primer terme hi ha un jove, que demostra amb el seu aspecte, que la sort li ha sigut adversa. Al fons dues *madames* contemplen l'actitut del jove i riuen irònicament... Es una fidel reproducció de lo que succeeix diàriament a molta joventut inexperta.

Exposa també dues notes de color, que són hermosíssimes, i que l'acrediten de gran colorista.

En resum, és una exposició molt digna d'ésser visitada, i que demostra l talent de l'expositor i el seu gran temperament d'artista.

COLORAINA.

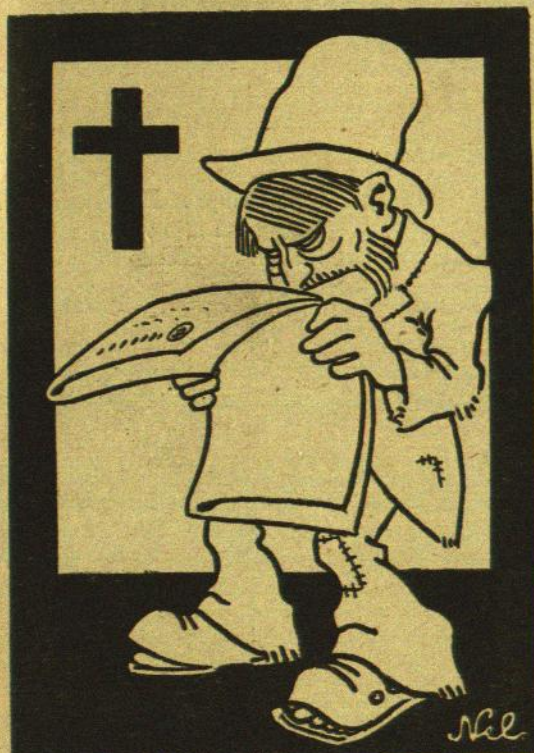

Dibuix original de la distingida senyoreta Carme Mata, que figura en l'exposició benèfica de pintures organitzada pel Patronat Social Obrer de Les Corts. Tots els quadres exposats són deguts als pinzells de distingides senyoretes

—Mira, noi, quins preus més mòdics; caixes a 25 pessetes.

—Bé, però amb aquests preus no hi deu entrar el Duc de Solferino.

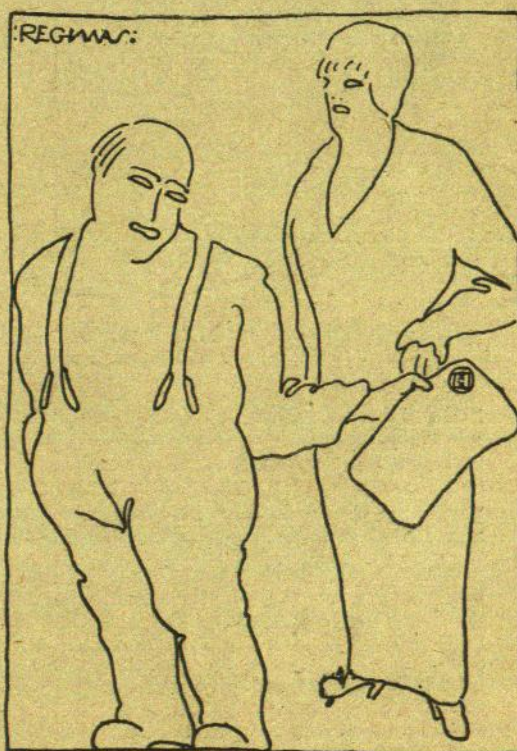

L'«ECONOMIC» WEYLER

—Enterro gratuït? Aquest serà 'l meu,

—Ave Cesar: morituris te salutari

—Ja ho sabs que s'han unit tots els empresaris de pompes fúnebres.

—Aixís no hauràn de donar cupons,

L'«Orfeo Català», si que pot dir que té molts adoradors i molta gent que l'estima. Dissabte passat donà un concert extraordinari, i creieu que's necessitava una gran abnegació, per a permanèixer tres hores seguides respirant un aire viciat i sofrint les molesties produïdes per la calor. La sala estava plena de gom a gom, i fou tanta la gent que acudí al «Palau de la Música Catalana», que'ls que no pogueren entrar, s'aconsolaren de sentir cantar

—Que hi vagin a estiuejar *sur mer*. Jo trovo que s'està més fresc *sur teulada* i *sur* més barato.

l'«Orfeo portes enfora. Com que estaven oberts tots els finestrals, del carrer estant se sentia cantar perfectament. Per cert que cada vegada que'l potejà d'un cavall o'l sotraqueig d'un cotxe, privaven de sentir desgranar les dolces cançons populars catalanes, o les grans composicions polifòniques, el públic protestava airadament.

Segurament si la sala de l'Orfeo, hagués sigut tres vegades més gran, també s'hauria omplert.

A l'aparèixer la gloriosa Senyera i'l no menys gloriós mestre Millet, el públic els ovacionà llargament.

La primera part del programa, estava gairebé compost per cançons populars, tenint-se de repetir quasi bé totes. Aquestes eren «Cançó de Nadal», d'en Pérez, i un altre del mateix nom de mossen Romeu; «La gata i en Belitre», «Cançó de bressol», «L'Hereu Riera». Totes foren cantades magistralment, com així també ho fou «La mort de l'escolà», que figurava al final de la primera part.

A la segona se cantà «Don Ramón i don Joan», d'en Pedrell, escrita sobre motius populars mallorquins, i l'«Himne» a seize veus, de Strauss, que és una maravella polifònica de un mèrit extraordinari, que sols pot ser cantat per un Orfeo com el nostre. Aquest Himne's agradà molt més que'l dia que'l sentírem per primera vegada. Avui l'Orfeo l'interpreta d'una manera tan magistral que és impossible superar-lo.

A la tercera part se cantaven, «Madrigal» de Brudieu; «Aucellada», de Jannequin; «Ave Maria», de Joaquim de Pres; «O magnum mysterium», de Victoria, i «Credo de la missa del Papa Marcelo», de Palestrina.

Inútil és fer constar que totes aquestes obres foren meravellosament cantades, especialment «O magnum mysterium» i el «Credo», que valgueren a l'Orfeo i al mestre Millet, una gran ovació.

Acabat el concert, el públic ovacionà llargament als simpàtics orfeonistes i al seu eminent director Lluís Millet, que tan amunt ha sapigut posar el nom de Catalunya, demanant amb insistència que's cantessin «Els Segadors», a lo qual accedí en Millet de molt bon grat, ja que, com tothom sab, és un gran patriota.

El públic estigué content, i l'Orfeo també, doncs pogué comprovar, com tantes altres vegades, que'ls catalans el considerem com una gloria catalana.

BEMOL.

Epígrama

En Pau avans era un mestre
que ensenyava als senyorets
i ara molts dies ensenya
les betes dels calsetots.

BATXILLER.

D'AIGA

El nostre benivolgut Club de Natació «Barcelona» ens ha obsequiat amb una esplèndida festa, en la qual hi han pogut lluir-s'hi nostres nadadors i'ls d'«Herculis» de Mònaco.

Un dia bonic de veres; una concurrència hermosa; un be de Deu de noies, que donava goig veure. Tot sigué favorable als organitzadors, menys la calor que deixava sentir-se un xic massa.

Primerament gran exhibició de fotografos, entre

ells el popular Marletti, dient animalades, tothom les hi riu i queda l'home satisfet. Després, invasió de la platja pels Exploradors Barcelonins i gran carrera d'agilitat en despullar-se i velocitat en la *nage*. Els nois a la senyal de sortida tenien de treure's tot el trajo de *boy* i llençar-se a la cursa. Quines feines que hi havien; a ben segur que'l Frégoli hauria pogut fer un refinament en la transformació que practica.

Una cursa de neòfits que guanyà en M. Rosell.

Una nova cursa vingué seguidament. 400 metres, prenent-hi part tres de casa i tres herculistes. *Le roi* de nostres platjes, en Quimet Cuadrada, va defensar-se *comme il faut*; llàstima que una malehida rampa 'l privà de lluir-s'hi. En Bonelli, campió de Mònaco, arribà primer. Aquet *Bon-elli* en sab un niu.

Acabat van fer-se dos partits de Water-Polo; un entre un equip de l'Atlètic, del *Poble Nou sur mer*, i el segon del Barcelona. Els tiburons de la Mar Vella, no'n saben pas gaire; el millor de tots el porter. Varen perdre.

El segon match, que fou jugat amb els estrangers, resultà desfavorable pels Barcelonins, que'n sortiren amb tres goals i la tristesa de no haver-ne fet cap. L'Herculis és un bon equip, encara que si'ls nostres no tinguessin mandra i volguessin entrenar-se, potser molt aviat la cosa canviaria. Apa, nois, a *entrenar-se toquen*.

DE LA COSSA

La mai prou alabada federació no para pas de fer suar als seus adherits i cada diumenge vinga a jugar-se partits. Com se coneix que ells no juguen.

Diumenge va fer-se'l match Espanyol-Espanya.

A propòsit d'aquest partit, varem llegir el dissabte passat un petit lletreret, el que deia: «Pel bé del sport no aneu al partit Espanyol-Espanya». Jo crec que pel bé del sport, no tenia pas que cumplir-se, però pel bé de la butxaca, era precis fer-ho al peu de la lletra.

Un partit més aburrit, mai l'havia vist. Mare de Deu que era dolent tot allò. Cregueu que'l pobre que va gratar-se l'hermilla va sortir-ne convençut.

Al final va fer-se quelcom de bó, però fillets era tant l'aburrimient que s'havia apoderat de tots que'n prou feines arribaren a entusiasmar-se.

Guanyà l'Espanya.

—El Barcelona va jugar amb l'University, sortint-ne amb la pitjor part els galenos que perderen per 5 goals. Els esforços, fets per els estudiants no varen tenir l'èxit que's mereixien. Fem constar que no hi anà tot l'equip.

Al sortir del camp de joc varen ésser ovacionats.

ALTRES NOVES

Vetaquit que de resultes del partit jugat ultimament entre'l Rickets i'l Barcelona, ens hem pogut enterar de que'ls nostres feren un joc brutal. La premsa alemana, tracte a l'equip barceloní de brut, dient que varen ferir quasi a tots els seus jugadors. No sé pas que hi veuen!

També diuen que jugaren en un camp plé de pedres. Es veu que les dos pel·lisses els han fet efecte i no sabent com esbravar-se, volen atribuir-nos lo que sols han fet ells. Mireu que tractar-nos de bruts. Ja és ben veritat allò de que ningú 's veu els defectes.

CARLITUS.

FILOSOFIES DE LA COSSA

—Per lo vist, haurem de deixar-nos el bigoti a lo Kaiser i'ls alemanys que's fassin afeitar.

Estranyeses

Un soldat rus que's deia Ris i era ben ros, s'estava 'l ras sense dir res.

Un mestre amb deu fills, deia que tenia poca canalla...

Pich i repicó vol dir: primer pis, segona porta.
Pich, sol, vol dir: primer tinent d'alcalde

La fruita que menys mal de ventre fa, és la pintada a l'oli.

Els soldats, per a tirar al blanc, apunten contra objectes negres.

La roda dentada més grossa que he vist, fou una que la formaven 150 sardanistes en un aplec.

FRET.

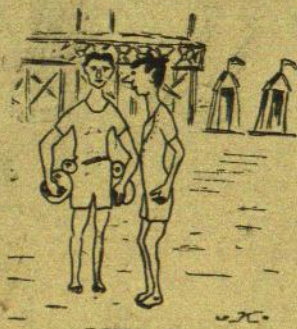

FUTURISTES

—Avances molt poc, Eusebi; mira que jo a la teva edat llegia correctament.

—Perque devia tenir més bon mestre que jo.

—I tu, ¿que no portes carabaces?

—Ca noi, ja'n tinc prou amb les que m'han donat a l'Institut.

—Ai ai! l'altre dia ereu manco dels dos braços i avui només ne sou d'un!

—Home! amb aquet temps no's pot demanar tant.

QUADRO NUMERIC

5	5	5
5		5
5	5	5

Teniu un quadro com la mostra; hem de treure una unitat de cada número, i repartir-ho de manera que sumin també 15 totes les files i columnes.

AIXERIT.

SOLUCIONS AL NÚMERO 36

28 anys, 9 mesos i 18 dies

ENDEVINAIRES: Antón Carvajal; Fret-Llús Lluís Oller; Pere Camps; Josep Dalmau; Jaume Bausells; Joan Geli; Joaquín Soms; Francesc Lloveras; Rosa Bonfill.

Preguem a tots els corresponents i subscriptors de fora envïin, lo mes prompte possible els quartos, a fi de regularitzar la nostra administració.

La Direcció

M. M.—Ja varem dir l'altre setmana que'ls versos a la promesa se li envien directament; no tenim agència de matrimonis.

E. M. C.—Tinga paciència, que potser un dia o altre ho veurà en lletres de motllo.

S. N., Reus.—Admetem col·laboració, pero ha de passar per la censura de la redacció.

A. T.—Lo que'ns envia ho havíem llegit en un full de calendari, baix un altre firma.

Noi, això de copiar lo d'un full de calendari i després ton nom posar-hi hi ha un mot en el diccionari que ja te'l pots suposar.

Un de qua.—Si es torero no'ns hi fém, si es xino no l'entendria ningú. Per lo confós del seu escrit ens sem-

bla que deu ser dels segons.

C. O.—Si té tant mala lletra, escrigui a màquina i sabrem llegir-ho. No'n sabem de paleografia.

A. S; J. B. i R. R.—No fa per casa.

P. P. i V.—Dibuixi amb tinta xina. Res de colors.

R. P., Torelló.—Rebut 8'12 ptas. va augment.

B. G., Melilla.—Rebut liquidació, conforme.

F. P., Vilafranca.—Conforme sa carta; va paquet com demana.

F. M., Pobla Lillet.—Està bé lo que'ns diu. S'anira a cobrar.

P. A. F., Salt.—Sentim no poder-lo complaure és relliscós sense conèixer ni l'assumpte, ni la persona.

Ll. J. O., Juneda.—Se li serveix la sotscripció; mercès.

J. M. S., Cardona.—Queda nombrat corresponsal; mercès per sos treballs.

Imp. CATALONIA. — Passatge del Pont de la Parra, 6

L'HEREU Setmanari humorístic SURT CADA DIJOUS

ADMINISTRACIÓ: València, 255, pral. Barcelona

PREUS DE SOTSCRIPCIÓ

Un any, 6 pessetes. Mig any, 3 pessetes.

Núm. solt 10 cts. Atrassat 20 cts.

ALMACENES

BARCELONA
Càst. 18 y 19.—Teléfono 1676
MARRESA
Barra y Santa Domingo

JORBA

Camiseria

Géneros de Punto

Guantería

Jugetes

Laneria

Lenceria

Merceria

Objetos de viaje

Ornamentos sagrados

Relojeria

Sastreria

Sombrereria

NOTA. - En nuestros almacenes se compran todos los artículos en excelentes condiciones de precios y buenas calidades

BANYS SOLE

Salmerón, 15
Teléfono 7902

CASA BASTIDA

18 - Passeig de Gracia - 18

SASTRERIA NORDAMERICANA

Nostre colossal augment de venda és produït per la gran rebaixa de preus

La casa garantitza vestir-lo amb la millor perfecció amb teles de gran chic i tall angles, en trajes de 9'95, 19, 29 i 39 pessetes els més superiors

Continúen les grans rebaixes de preus en totes les seccions

Armilles fantasía. . .	des de 2'95	Corbates pala gran, tot seda.	0'95
Pantalons amb gira a baix, usuals i per a tennis.	4'95	1 dotzena de colls i 1 dotzena de punys. . .	4'95
Impermeab. anglesos els millors del món. . .	25'00	Mitjons, 6 parells. . .	1'95
Camises.	3 per 5'00	Mitjons fantasía, pretina piqué.	2'95
Camisa cèfir fantasía, coll, punys i corbata. .	3'95	Trajo interior fantasía. .	2'95
Barrets Canutier, palla. .	2'95	Samarretes.	0'95
Gorres angleses.	1'95	Elàstics.	0'75
Sabates forma americana.	9'95	Lliga-cames.	0'50
		Mocadors, mitja dotzena.	2'50

SEMPRE VENDES AL COMPTAT

Se perfuma de franc a tothom amb essències d'Orsay

—Ép, nano, que això no passa!